

Еди Маринов

Цикъл „Сън и смърт“

Свят на съня

Отивам пак там –
в онзи свят сив, бледен, замъглен,
сънувам реалност красива, но после се будя,
отново за кратко съм ням,
усещам реалния свят в и около мен развален...

И нищо че там няма нещо,
което да видя наистина чисто,
по-чиста, по-непорочна е тази съновна вселена,
когато от там се завърна ми става горещо
и чувствам в главата си място, останало пусто...

Защо ли не мога аз вечно там да живея –
добър, от хора добри като мен заобиколен,
всичко желаещ и всичко имащ – велик, Бог,
но не – будя се и пак някоя и друг сълза ще пролея,
но въпреки всичко ще трябва да почна пак тук поредния ден...

Но все пак – дори и в тоз свят реален, студен,
живея с надежда, с голямо очакване всеки ден ново,
посрещам тук всичко, но от нищо на мен не ми пука,
че знам – идва вечер и там почва новия ден
и пак там се будя, живея – Човек завинаги и отново...

Един следобеден сън

Кой толкова късно на портите мои,
успявайки да ме изтръгне из на съня покоя,
побивайки в мен тръпки и всявайки в сърцето ми страх
да не бъда в тъмната доба осъден за някой мой грях,
почуква, тропа,
земята тресе,
вратата ще счупи...

Отварям и виждам я – старата, вечната, нея,
мислех, че никога при мен няма да дойде, питам я:
„Не мислиш ли че е малко е рано при мене да идваш“,
а тя в мен се визира – и казва „Време е ти при мене да идваш“.
Поглежда ме, пронизва ме,
от високо,
тя и аз – бездушно се гледаме...

Казва ми та тогава с гласа си дълбок,
пронизващ, проникващ в костите ми като отровен смок,
със всяка дума частица от мене бавно замира
и едно гадно чувство не ще да ме остави на мира:
„Почивай, умри“,
това тя ми казва,
„дълбоко заровен и забравен бъди“...

Поглеждам я пак и знам, че истината казва,
противно на своята природа капчица страх не показвам,
от костите и черепа бели, наметалото черно и косата остра,
„Добре, ще умра щом трябва“, отвърщам ѝ просто.
Будя се в душната стая, в леглото си – потен,
значи само сън е било,
но още звучи в мен гласът ѝ нискочестотен...

Сън или наяве

Сън или наяве?
Наяве или сън?
Дали тук, в този свят оставам?
Или пък излизам някъде навън?

Виждам нещата там толкова ясни –
чисти, кристални, прекрасни
и сякаш част от времето наистина прекарвам там –
в онзи друг, нов, различен свят голям.

Понякога пък тук всичко е толкова сиво –
зло, безпощадно, измамно, мъгливо
и този свят за мене се губи,
сякаш истинската реалност е просто заблуда.

Разбирам – сънят си е сън, животът – живот,
разбирам, че всичко на моето съзнание е плод,
но границата винаги е толкоз тънка –
сякаш в този свят наистина от онзи има брънка...

Сън или наяве?
Наяве или сън?
Дали тук, в този свят оставам?
Или пък излизам някъде навън?

В гроба

Черна светлина свети над мен,
нощта ношува в белия ден,
невидим взор постоянно ме гледа,
ярките образи около мен са всъщност толкова бледи...

От празното шише отпивам,
нанякъде вървя, но никъде не стигам,
в ръката ми догаря незапалена цигара,
а младостта в очите ми е всъщност толкоз стара...

Всеки ден живея, но и по малко умирам,
вървя все напред, но все нещо ме спира,
камък нагоре все бутам, но той все надолу пада,
през очите ми далечен хоризонт, но всъщност има преграда...

Това са все весвързаности, присъщи на мойта природа –
роден човек, живеейки оставам презряна нерода,
дали ще падне проклятието, тази прокоба?
Или ще намеря своето спокойствие чак в гроба...

Не боли

Слизам надолу по някаква стълба,
не защото го искам – някой ме дърпа.
Черна тежка врата очаква ме долу,
трябва да се понапъна, за да я отворя...

От нея ме гледат фигури-гротески –
изродени лица, измъчени, но някак детски,
обзема ме страх и тръгвам обратон нагоре –
стигам края на стълбата, но капакът е затворен...

Поемам пак отчаян надолу –
явно ще се задуша или ще трябва да отворя,
а какво ли ме чака отвъд – треперя,
сигурно най-сетне желаната смърт ще намеря...

Очаквайки ада, отварям вратата,
отвътре изгрява звезда и потъвам в светлината,
топлина, но не от адски казам, ме сгрява,
всички желания отведнъж реалност стават...

Преставам да бъда човек, оставам просто дете –
с добро, чисто, непорочно сърце,
със сини, обичащи, невинни очи –
това значи следва живота... е, не боли...

На нея

Има нещо непознато тук,
в празната позната стая,
сам съм, няма нито звук,
а се чувствам някак замаян,
върша всичко някак напук,
но не му се вижда още края...

Всеки детайл ми е кристално ясен,
всяка малка точка – позната,
запявам си текста на старата песен,
от страх заключвам вратата,
но затворен в света си чудесен,
има нещо, което ми мъчи душата...

Нова мисъл, ново чувство, нова идея?
Или нечие чуждо прозрачно присъствие?
Някакъв огън в студената стая тлее,
нов товар на гърба ми, заедно с кръста,
обръщам и я поглеждам в очите – Нея,
събуждам се... но на шест стъпки в пръстта...

Заспах

Бях уморен и заспах,
бързо пренесох се там,
родих се, поживях и умрях,
намерих пътя към своя храм.

Видях края на вечността,
прозрях разликата между доброто и злото,
открих душевното в тленността,
пресметнах безкрайността в едното.

Но... после пак тук се събудих
и пак тук нероден заживях,
над своята църква усърдно се трудих,
но изморих се... и отново заспах...

Кошмар

Безумната песен кънти ми в ушите,
очите ми виждат кървав брутален мираж,
наоколо – вездесъщата смрад на убито,
вкусът на мухъл съпътства този мъртъв пейзаж.

Протягам ръце в мъглата от пепел,
издигам ги, хващам главата си с тях,
искам да се изтегля сам, но съм залепнал
в този сън тъжен, изтъкан от страх.

Не мога да стана, не мога да мръдна,
не мога дори към небето да вдигна очи,
пространството крещи, времето тече мудно,
болка изгаря плътта, а сърцето кърви.

Страдам че тук съм, че сам съм останал,
във този измислен от мене кошмар,
светът и всички хора тук ме забравиха.
Търся смъртта... Сега тя е най-скъпият дар.

Вече е късно

Вървя и достига до черна река,
отпивам – веднага изпадам в забрава,
подавам сребърниците си в сивата стара ръка,
но вече е късно – започвам да плавам.

Минаваме много красиви земи,
аз ги познавам, в тях съм битувал,
дори виждам световите от моите мечти,
но вече е късно – блянът не струва.

И все по-нататък лодкарят гребе,
аз виждам познати лица на брега,
те всички са мои, а аз съм дете,
но вече е късно – дори за тъга.

В един момент угасва всеки светлик,
лодката спира, аз слизам на брега,
чувствам се истински, живея за миг,
но вече е късно – принадлежа на смъртта.

В съня се живее

Очите гледат, но нещо не виждат,
ушите слушат, не чуват и звук,
ръцете докоснати не могат да бъдат.
В съня се живее, умира се тук.

Малко детенце с очи, пълни с мъдрост,
ходи във въздуха, май че напук
на майка си, млада във своята старост.
В съня се живее, умира се тук.

Човек със криле плува в реката,
наковалнята удря по стария чук,
ковачът копае си дупка в главата.
В съня се живее, умира се тук.

Боли ме главата, сутрин приятна,
съзнание трезво със лек махмурлук,
очите ми виждат окръжности златни.
В съня се живее, умира се тук.

СЪН

Тичах, вървах, лазих... до края.
Търсих го, безуспешно... рая.
Мъчих се, опитвах... в безкрая.
И винаги тук оставах... в бялата стая.

Спомен от болка, тръпка омайна,
Думи безвечни, вечна потайност,
Болка убиваща, сън за реалност,
Мощ обезсилена, всеизвестна тайна.

Аз мисля, аз съм, съществувам,
Има ме, в сънищата си мечти рисувам,
Създавам и руша безстрастно,
Там съм божеството всевластно.

И тъй, аз Бог съм, аз съм безкрая,
Аз съм началото, средата и края,
Търсих го, успешно... леглото в бялата стая...
И спя, сънувам, мечтая... във рая.

Цветове

В синьо забравен, припомням си дните,
когато в червено блестеше света,
с чувство черно-бяло, безлично, размито,
оранжево мисля и сиво кървя.

Любов бежова забравих как в сърцето гори,
безжизнени в охра остават мечтите,
от страхове графитени и омраза в каки
по електриково-син начин убити.

Пропадам пак днес в лилавата бездна,
със синя земя и кафяво небе,
във пурпур тъгувам – така е най-лесно
да стана отново безцветен – дете.

Кръговрат

Умрях... събуждам се – навън е ден –
отпивам бавно от студения му звук...
Оставам в част от стария пейзаж онагледен
и бавно оцветявам се, за да остана тук.

Застивам... виждам се – не съм на място –
крещя във сиво в този цветен дим...
Изпъквам весело в мъглата тясна
и нежно махам пластове грим.

Поглеждам... мисля го –белее се таванът –
умира тъжно и безкрайно в своята самота...
А аз отделям се от него, кукла ставам,
смутено почвам по земята да летя.

Живях... приспивам се със плесенявали мечти –
изхвърлям ги в боклука, празнота откривам...
Тук остра светлина остава само да бучи,
а аз обезцветявам се отново... и умирам...

Къща

Синьо небе с болнав вид,
вятърът духа и отмива мъглата,
сив е градът, в своя смок свит,
белезникава и слаба – светлината.

Пейзажът – прекрасен, хората – сиви,
това буди в мен странно настроение,
обземат ме безлики апатични мисли,
за верните отговори ме мъчат съмнения.

Въпроси задавам, но ехото само
все нови и нови загадки ми връща,
мога да се облегна само на своето рамо,
да продължа да строя своята къща.

А тя е красива, пъстра, различна –
замък прекрасен от мрамор и злато,
в нея и аз вече не се чувствам безличен,
в нея знам кой съм, познавам мечтата.

Но вятърът духва, небето – пак синьо
и облакът вече го няма – избяга,
от замъка остана само чувството в мене –
блянът го има... но не тук и сега...

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2691>]